

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **K. P.**, zast. Mgr. Janem Vargou, advokátem se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2013, č. j. ČOI 48754/13/O100/1000/12/13/Hy/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2015, č. j. 47 A 39/2013 – 94,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hl. města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 3. 2013, č. j. 10/1940/12/34 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 4 000 Kč dle § 24 odst. 7 písm. m) a odst. 10 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele"), za porušení § 16 odst. 1 téhož zákona, jehož se stěžovatel dopustil v postavení prodávajícího tím, že na žádost spotřebitele vydal doklad o zakoupení výrobků bez požadovaných náležitostí. Na dokladu o zakoupení vydaném dne 28. 3. 2012 neuvedl IČ prodávajícího a o jaké výrobky se jedná. Týmž rozhodnutím mu byla uložena podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.

[3] Krajský soud po obsáhle rekapitulaci skutkového stavu a relevantní právní úpravy uvedl, že kontrolu provedenou dne 28. 3. 2012 neshledal za šikanózní. Stěžovateli byl v odpovědi na stížnost ze dne 26. 4. 2012, č. j. ČOI/53459/12/1000, podrobně vysvětlen systém plánování kontrol prováděných správním orgánem I. stupně a poskytnut plán kontrol na 10. týden roku 2012 pro pracovnici B. a D. a na 13. týden pro pracovníky E. a H., na základě kterých byli tito pracovníci správního orgánu prvního stupně pověřeni vykonat inkriminované prohlídky v jeho provozovně. Kontroly nebyly tedy nahodilé.

[4] K tvrzení, že nebyl předem o kontrole informován, soud konstatoval, že smyslem kontroly je zjistit skutečný stav kontrolovaného objektu, přičemž předchozí oznámení kontroly kontrolovanému subjektu by mohlo zhatit smysl kontroly, nadto z žádného právního předpisu nevyplývá požadavek, aby kontrolovaná osoba byla kontrole přítomna. Kontrola dne 28. 3. 2012 byla řádně zahájena, a to předložením služebního průkazu přítomné prodavačce. Kontroloři sepsali na místě protokol o kontrole a stejnopis protokolu zanechali na prodejně. Správní orgán I. stupně po provedení kontroly zaslal stěžovateli oznámení o provedené kontrole, jehož přílohou byla kopie protokolu o kontrole. Do jeho dispozice se dostala kopie protokolu o kontrole i stejnopis protokolu o kontrole. Stěžovatel podal proti protokolu námitky, nebyl tedy zkrácen na svém právu.

[5] V žalobě citovaný rozsudek, že nepostačí oznámit zahájení kontroly osobě, u níž je sporné, zda je vůbec zaměstnancem kontrolované osoby, nemělo pro nyní řešenou věc žádný relevantní vztah, neboť pochybnost o pracovním zařazení prodavačky v prodejně nebyla namítána. K námitkám týkajícím se provedení tzv. kontrolního nákupu soud uvedl, že pro účely kontrol náležitostí dokladu o zakoupení zboží není nezbytně nutné, aby vydání dokladu předcházelo vždy uzavření kupní smlouvy včetně zaplacení zboží. Jestliže při kontrole byl vytištěn doklad, bylo v ten okamžik již nadbytečné, aby kontroloři peníze prodavačce předali a ihned požadovali jejich vrácení. Soud se ztotožnil s postupem správních orgánů, které odmítly pro nadbytečnost stěžovatelem požadovanou revizi postupu vydávání dokladů v jeho prodejnách, neboť předmětem správního řízení byl skutek spáchaný dne 28. 3. 2012.

[6] Stěžovateli nebyla pracovníky správního orgánu prvního stupně zanechána kopie dokladu
o prodeji výrobku na prodejně, avšak kopie tohoto dokladu mu byla zaslána spolu s oznámením o kontrole. Měl možnost se k tomuto dokladu vyjádřit, podal proti protokolu námitky, zkrácen tak na svých právech nebyl. Je pravdou, že doklad o prodeji výrobku nebyl podepsán kontrolovanou osobou nebo osobou přítomnou kontrole. K

porušení čl. 15 Kontrolního řádu ČOI proto došlo. Soud ovšem konstatoval, že stěžovatel pravost dokladu o prodeji výrobku nikdy nezpochybnil a k protokolu o kontrole měl možnost se vyjádřit. To, že se oprávněná úřední osoba při rozhodování o námitkách dotázala pracovníků – kontrolorů na průběh kontroly, neznamená, že bylo prováděno dokazování, tj. výslech svědků ve smyslu § 55 správního řádu.

[7] Kontrola České obchodní inspekce (dále jen „ČOI“) má simulovat nákup běžného spotřebitele. Postup, jakým prodavačka vydala doklad, nebyl postupem kontrolorů nijak ovlivněn. Soud se ztotožnil s hodnocením správních orgánů, že byla naplněna materiální stránka správního deliktu. Závažnost správního deliktu byla označena za nízkou, proto byla uložena sankce při samé dolní hranici sazby, tj. ve výši 4 000 Kč, přičemž horní hranice dle § 24 odst. 10 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je 1 000 000 Kč. Napadené rozhodnutí bylo srozumitelné a přezkoumatelné, byly v něm také vypořádány všechny odvolací námitky. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Soud měl rovněž za to, že průběh kontroly byl zachycený v protokolu, výslech prodavačky by proto nepřinesl žádné nové informace.

[8] Delší časový úsek mezi kontrolou a vydáním příkazu (§ 150 odst. 1 správního řádu) mohl svědčit maximálně o prodlevách ve výkonu státní správy, nezpůsoboval však nezákonnost příkazu ani napadeného rozhodnutí. K porušení povinností žalované v kontrolním řízení soud uvedl, že Kontrolní řád ČOI není pramenem práva a má zásadně interní charakter. Závěrem soud uvedl, že správní orgán I. stupně byl příslušný k vydání prvostupňového rozhodnutí a žalovaná k jeho přezkoumání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[9] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Rozporuje označení pokladního dokladu jako dokladu o prodeji výrobku. Kontrolní orgán žádost nevznesl, bylo využito nízkého právního povědomí přítomné L. D. Ta dle jeho pokynů nevydala doklad o zakoupení zboží, nýbrž automaticky vytištěný pokladní blok. Tato námitka zůstala soudem nedostatečně vypořádána. Tím, že nebyl proveden důkaz výslechem prodavačky L. D., došlo k porušení práva na spravedlivý proces zaručeného Listinou základních práv a svobod. Svědeckou výpovědí se snažil objasnit skutkový stav ohledně simulované situace nákupu zboží, která však nebyla dokončena, protože nedošlo k reálnému předání peněz. Nedošlo tedy k uzavření kupní smlouvy, a proto ani nemohl být vydán doklad o zakoupení zboží (tato námitka je v kasační stížnosti uváděna opakovaně).

[11] Stěžovatel namítá, že v jeho prodejnách není možné vydat doklad o zakoupení zboží před jeho faktickým zaplacením, neboť dokladem o zakoupení zboží může být výhradně doklad vydaný po uzavření platné kupní smlouvy. Krajský soud neposuzoval řádně veškeré okolnosti projednávané věci, úvahy o nadbytečnosti dokazování nerozvedl. Svědkyně naopak mohla přispět náležitému objasnění skutkového stavu, resp. průběhu kontroly.

[12] O jeho vině bylo rozhodnuto již při samotné kontrole, což vyplývá z kontrolního protokolu, kde je uvedeno, že za porušení § 16 zákona o ochraně spotřebitele nese plnou zodpovědnost kontrolovaná osoba K. P. Kontrolním pracovníkům nenáleží oprávnění hodnotit míru zavinění kontrolované osoby za presumovaný delikt. Krajský soud stranil žalované. Její argumentaci přisuzoval větší váhu. Námitku neopodstatněné opakované kontroly ve svém rozhodnutí pominul a nepodrobil kritickému zkoumání. Soud se nesprávně spokojil s tím, že opakované provedení nákupu již bylo zbytečné. Stěžovatel trvá na námitce, že mu po celou dobu správního řízení nebylo předloženo pověření k provedení kontroly. Tvrzení, že se kontroloři prokázali služebním průkazem, není zachyceno v kontrolním protokolu.

[13] Rozporuje, že se do jeho sféry dostala kopie kontrolního protokolu i stejnopis kontrolního protokolu. Převzal toliko jeho kopii. Dále poukazuje na nezákonnost dotazování se pracovníků správního orgánu v řízení o námitkách spočívající v tom, že mu nebylo umožněno být takovému výslechu přítomen a klást svědkům otázky. Důkaz v podobě odebraného pokladního bloku nebyl získán v souladu s právními předpisy (pokladní blok byl odebrán, aniž by bylo převzetí potvrzeno a zanechána kopie). Soud záměrně přehlédl porušení jeho procesních práv při kontrole. Správním orgánům vytýká, že nebylo provedeno žádné dokazování, nebylo nařízeno ústní jednání, přesto správní řízení trvalo devět měsíců.
[14] Má za to, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Nelze jej postihovat, že v rámci předstíraného nákupu nekonal jako při nákupu běžném. Napadený rozsudek se dostatečně nezabýval materiálním znakem správního deliktu. Krajský soud se nesprávně vypořádal s uplatněnou námitkou týkající se § 24b odst. 1 v návaznosti na § 24b odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele. K tomu přispělo i odmítnutí stěžovatelem požadované revize kontrolního nákupu.

[15] Dále stěžovatel napadá postup žalované v souvislosti se součinností s Městským úřadem v Říčanech, který byl v rozporu s dohodou o koordinaci, což soud aproboval. Vydáním napadaného rozsudku byl porušen princip předvídatelnosti soudního rozhodování. Závěrem namítá účelově spojená nezávislá kontrolní řízení ze dne 8. 3. 2012 a 28. 3. 2012 v jedno řízení. Poukazuje na nesrovnalosti ve vedení spisové dokumentace v označení některých písemností, čímž se snaží zpochybnit celý průběh kontroly.

[16] Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[17] Žalovaná zdůrazňuje, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí žádné nové argumenty, které by nebyly řádně vypořádány ve správním řízení. Krajský soud její závěry potvrdil, k zásahu do práv stěžovatele nedošlo. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[18] Stěžovatel v replice doplnil tvrzení k označení pokladního dokladu jako dokladu o prodeji výrobku. Disponuje softwarem, na základě kterého je možné vytisknout doklad o prodeji. V případě nefunkčnosti, je povinností zaměstnanců vyplnit číslované paragony. Takový doklad jeho prodavačkou nebyl vydán. K faktickému nákupu nedošlo. Trvá na zrušení napadeného rozsudku.

[19] Dle žalované z kontrolního protokolu vyplývá, že žádný ze stěžovatelem jmenovaných způsobů nebyl využit. Kontrolním pracovníkům byl prodavačkou vydán pouze pokladní blok. Je věcí stěžovatele, koho pověří prodejem výrobků na jeho účet.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[22] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek důvodů. To, že stěžovatel s odůvodněním krajského soudu nesouhlasí, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud se v svém rozsudku dostatečným způsobem vypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami.

[23] Stěžovatel se (v postavení prodávajícího) měl dopustit správního deliktu spočívajícím v porušení § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele tím, že na žádost spotřebitele vydal doklad o zakoupení výrobků bez požadovaných náležitostí. Na dokladu o zakoupení vydaném dne 28. 3. 2012 nebylo uvedeno IČ prodávajícího a o jaké výrobky se jedná. Dle § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele „[n]*a žádost spotřebitele je prodávající povinen vydat doklad o zakoupení výrobku nebo o poskytnutí služby s uvedením data prodeje výrobku nebo poskytnutí služby, o jaký výrobek nebo o jakou službu se jedná a za jakou cenu byl výrobek prodán nebo služba poskytnuta, spolu s identifikačními údaji prodávajícího obsahujícími jméno a příjmení nebo název nebo obchodní firmu, případně název prodávajícího, jeho identifikační číslo osoby, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak*“. Skutkový stav a průběh správního řízení vyplývající ze správního spisu přehledně shrnul krajský soud, proto na toto shrnutí kasační soud pro stručnost odkazuje (rozsudek dostupný www.nssoud.cz).

[24] Stěžovatel rozporuje označení a posuzování pokladního dokladu jako dokladu o prodeji výrobku. Tuto argumentaci vyhodnotil soud jako účelovou, jejímž cílem je zpochybnit doklad, který byl podkladem při hodnocení správních orgánů, zda došlo k porušení § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Sám stěžovatel v žalobě tvrdil, že „*paní D. namarkovala na registrační pokladnu zboží a vyzvala kupující k jeho úhradě,*

pokladna automaticky vytiskla pokladní blok a kupující (ČOI) již v tento okamžik paní D. předložili své služební průkazy...“ Toto tvrzení svědčí o standardním postupu při nákupu zboží, v protokolu je dále uvedeno, že doklad o zakoupení zboží byl vydán na požádání. Tvrzení, že stěžovatel disponuje softwarem, na základě kterého je možné vytisknout doklad o prodeji, dále že v případě nefunkčnosti, je povinností zaměstnanců vyplnit číslované paragony, nemá oporu ve spisové dokumentaci. Lze se naprosto ztotožnit s úvahou krajského soudu, že paní D. sama mohla upozornit kontrolory, že jim ještě vydá další doklad v podobě očíslovaného a orazítkovaného paragonu. K tomu však v rámci posuzované kontroly nedošlo. Krajský soud se s touto námitkou vypořádal dostatečným způsobem (srov. str. 11 – 12 napadeného rozsudku).

[25] Soud dále nepřisvědčil tvrzení, že by neprovedením výslechu svědkyně - prodavačky L. D. - došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Správní orgány i krajský soud odůvodnily srozumitelně a dostatečným způsobem, proč vyhodnotily její výslech jako nadbytečný. Pro posouzení porušení § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (konkrétně kontroly náležitostí dokladu o zakoupení zboží) není vůbec rozhodné, zda došlo ze strany kontrolorů v době kontrolního nákupu k reálnému předání peněz. Pokud došlo po namarkování zboží do pokladny k vytištění dokladu, je nutné považovat předání peněz za nadbytečné. Z uvedeného vyplývá, že důkaz v podobě výslechu paní L. D. by byl skutečně nadbytečný, protože jeho provedením nebylo možné zpochybnit zjištěný skutkový stav – vydání zajištěného dokladu o koupi na požádání kontrolorů, ze kterého zcela jasně vyplynulo porušení § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, popř. jiným způsobem zpochybnit průběh provedené kontroly, což stěžovatel v souvislosti s požadovaným výslechem ani nenavrhoval. Nejvyšší správní soud má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem.

[26] Námitka týkající se dokazování rovněž není důvodná. Soud výše popsal, proč byl výslech paní D. nadbytečný. Dále stěžovatel požadoval provedené nového kontrolního nákupu, tento důkazní návrh byl též shledán zcela oprávněně nadbytečným, protože by nepřinesl žádná relevantní skutková zjištění ve vztahu ke správnímu deliktu, ke kterému došlo dne 28. 3. 2012. Novým kontrolním nákupem by nemohlo dojít k navození situace totožné se situací v době původní kontroly.

[27] K namítané absenci ústního jednání soud konstatuje, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání (§ 49 odst. 1 správního řádu) v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). V projednávané věci soud uzavírá, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. Délka správního řízení (devět měsíců) svědčí pouze o prodlevách ve výkonu státní správy a nikoli o nezákonnosti rozhodnutí či postupu ve správním řízení.

[28] Soud nesouhlasí s tvrzením, že o vině stěžovatele bylo rozhodnuto již při samotné kontrole. Konstatování uvedené v protokolu, že za porušení § 16 zákona o ochraně

spotřebitele nese plnou zodpovědnost kontrolovaná osoba K. P., je vytržené z kontextu. Kontrolní protokol obsahoval v části předcházející namítanému konstatování v souladu se § 15 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění v rozhodném znění (dále jen „zákon o státní kontrole“) popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. Kontroloři nehodnotili zavinění stěžovatele, ale uvedli jeho osobu, jako osobu odpovědnou za zjištěné nedostatky. O vině a následné sankci za spáchání správního deliktu bylo rozhodnuto ve správním řízení.

[29] Krajský soud v napadeném rozsudku neopomněl námitku neopodstatněné opakované kontroly. Naopak uvedl, že stěžovateli byl podrobně vysvětlen systém plánování kontrol prováděných správním orgánem I. stupně a poskytnut plán kontrol na 10. týden roku 2012 pro pracovnici B. a D.a na 13. týden pro pracovníky E. a H., na základě kterých byli tito pracovníci správního orgánu I. stupně pověřeni vykonat prohlídky v jeho provozovně. Krajský soud tuto námitku řádně přezkoumal. Z jeho odůvodnění nelze seznat, že by argumentaci žalované přisuzoval větší váhu.

[30] Není ani pravdou, že stěžovateli nebylo po celou dobu správního řízení předloženo pověření k provedení kontroly. Soud setrvává na stanovisku, že plně postačuje, pokud se kontrolní pracovníci dozorujících orgánů prokazují pouze služebním průkazem, v němž je obsažena informace o pověření takové osoby k provádění kontroly. V tomto ohledu lze odkázat na konstantní judikaturu kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 25/2012 – 34, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 – 66; ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 As 80/2013 – 49; nebo ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 Ads 114/2012 – 69. Sám stěžovatel v žalobě potvrdil, že prodavačce paní Dandové kontroloři služební průkazy předložili v okamžiku, kdy pokladna automaticky vytiskla pokladní blok. Tvrzení stěžovatele, že v kontrolním protokolu není zachyceno prokázání kontrolorů služebním průkazem, není proto opodstatněné. Ostatně sám přiznává, že k prokázání kontrolorů skutečně došlo. V kontrolním protokolu jsou také osoby, které kontrolu provedly řádně označeny, a to včetně čísel jejich služebních průkazů.

[31] K námitce, že se do jeho sféry dostala pouze kopie kontrolního protokolu, nikoliv stejnopis kontrolního protokolu, soud uvádí, že dle přiloženého správního spisu byl stejnopis protokolu o provedené kontrole ponechán v provozovně stěžovatele. Kopie protokolu o kontrole mu byla zaslána jako příloha oznámení o provedené kontrole ze dne 29. 3. 2012. S kontrolním protokolem byla seznámena prodavačka paní D., která na protokol připojila svůj podpis. Ponechaný stejnopis měla předat svému zaměstnavateli, tj. stěžovateli. Pro soud je však rozhodné, že fakticky s obsahem kontrolního protokolu stěžovatel seznámen byl. Brojil proti němu v podaných námitkách i v průběhu správního či soudního řízení. Soud dospěl k závěru, že k žádnému pochybení ze strany správních orgánu nedošlo.

[32] K namítané nezákonnosti spočívající v dotazování se pracovníků správního orgánu v řízení o námitkách na průběh kontroly, aniž by byl takovému výslechu stěžovatel přítomen, soud uvádí, že v případě, že k takové komunikaci došlo (dle obsahu kontrolního protokolu a rozhodnutí o námitkách lze usuzovat, že ano), by se o dokazování ve smyslu

správního řádu jednalo. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, nicméně tato vada, není vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí o spáchání správního deliktu. Skutečnost, která měla být předmětem dotazu, tj., že k předání peněz v prodejně nedošlo, se totiž stala po rozhodnutí o námitkách mezi stěžovatelem a správním orgánem nespornou, soud i správní orgány ji takto i posuzovaly. Hlavním argumentem, proč soud shledal rozhodnutí v souladu se zákonem, však je, že pro posouzení porušení § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (konkrétně kontroly náležitostí dokladu o zakoupení zboží) je to, zda došlo či nedošlo ze strany kontrolorů v době kontrolního nákupu k reálnému předání peněz, zcela nepodstatné.

[33] K tvrzení, že pokladní blok byl odebrán, aniž by bylo převzetí potvrzeno a zanechána kopie, soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že kopie tohoto dokladu byla zaslána stěžovateli spolu s oznámením o kontrole. Stěžovatel měl možnost se k obsahu dokladu relevantním způsobem vyjádřit, příp. jeho obsah zpochybnit, což také učinil (zpochybňoval označení pokladního dokladu jako dokladu o prodeji výrobku). Do jeho práv tedy žádným způsobem zasaženo nebylo. Námitka, že se prodavačka v průběhu kontroly nechovala, jako při běžném nákupu, nemá oporu ve spisovém materiálu a nemůže žádným způsobem zpochybnit zjištěný skutkový stav. Ostatně chování vůči spotřebiteli by mělo být stejné, ať se jedná o nákup běžný či o nákup kontrolní, resp. o nákup prováděný pouze pro účely kontroly.

[34] Není ani pravdou, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Na základě zjištěného skutkového stavu, především z obsahu dokladu o prodeji výrobku je zcela zjevné, že k porušení § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele došlo, protože tento doklad neměl zákonem stanovené náležitosti. Na dokladu o zakoupení vydaném dne 28. 3. 2012 stěžovatel neuvedl své IČ a o jaké výrobky se jedná. Dle soudu došlo k naplnění materiálního znaku správního deliktu, přestože se v projednávané věci jedná o pochybení méně závažná. Lze však dospět k závěru, že především u nesprávného označení zboží se jedná o správní delikt, který je pro spotřebitele společenský škodlivý, protože je obtížná identifikace konkrétního výrobku v dokladu, tím pádem je složitější doklad k výrobku přiřadit. Krajský soud se touto námitkou zabýval v dostatečném rozsahu na str. 12 - 13.

[35] K porušení principu předvídatelnosti soudního rozhodování nedošlo, protože krajský soud při svém rozhodování vycházel z ustálené judikatury kasačního soudu. Stěžovatel uplatňoval v průběhu správního i soudního řízení v podstatě stejné námitky, přičemž soud při jejich vypořádání neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. O jakékoli překvapivosti hovořit nelze.

[36] Námitku dovolávající se uplatnění liberačního ustanovení § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (k návaznosti na § 24b odst. 4 téhož zákona) vyhodnotil soud jako nedůvodnou. Toto ustanovení předpokládá, že podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Ze skutkových okolností projednávané věci vyplývá, že prodavačka postupovala zcela standardně a vytiskla doklad o nákupu v souladu s běžným postupem. Navrhovaný výslech prodavačky by skutková zjištění v tomto ohledu nezměnil. K naplnění předpokladů liberačního ustanovení vůbec nedošlo, což lze seznat i z odůvodnění krajského soudu.

[37] Co se týče postupu žalované ve spolupráci s Městským úřadem v Říčanech dle dohody o koordinaci činnosti a otázek souvisejících s projednáním jiného správního deliktu příslušným orgánem, tak v této otázce se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se hodnocením krajského soudu, který tuto námitku vypořádal zcela vyčerpávajícím způsobem. Je žádoucí, aby příslušné správní orgány postupovaly v souladu s uzavřenou dohodou o koordinaci činnosti v rámci naplňování principu dobré správy, nicméně v projednávané věci je klíčové, že z čl. 79 odst. 1 Ústavy ČR vyplývá, že ministerstva a jiné správní úřady lze zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem. Žalovaná (ČOI) mohla dle § 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (v tehdy platném znění) kontrolovat plnění povinností dle § 16 tohoto zákona, přičemž mohla vést i sankční řízení (srov. 24b odst. 5 zákona o ochraně spotřebitele). Dohodu o koordinaci výkonu kontrolní činnosti nelze považovat za zákon a nezbavuje ČOI možnosti provést kontrolu a následně vést správní řízení. Dozor nad dodržováním § 16 zákona o ochraně spotřebitele vykonávala dle § 23 odst. 1 a § 23 odst. 5 jak ČOI, tak obecný živnostenský úřad. Stěžovatel navíc ani neuvedl, jakým konkrétním způsobem byl zasažen na svých právech, jestliže kontrolu a následné správní řízení vedla ČOI.

[38] Námitky účelového spojení nezávislých kontrolních řízení ze dne 8. 3. 2012 a 28. 3. 2012 v jedno řízení, příp. nesrovnalosti ve vedení spisové dokumentace soud vyhodnotil jako nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., protože se jedná o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že předmětem sporu byla kontrola provedená dne 28. 3. 2012, nikoli kontrola ze dne 8. 3. 2012. Za kontrolu ze dne 28. 3. 2012 byla stěžovateli uložena sankce. Nesrovnalosti ve vedení spisové dokumentace soud neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[40] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu